Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

14. december 2017 *

»Appel – dumping – forordning (EU) nr. 502/2013 – import af cykler med oprindelse i Kina – forordning (EF) nr. 1225/2009 – artikel 18, stk. 1 – samarbejde – begrebet »nødvendige oplysninger« – artikel 9, stk. 5 – anmodning om individuel behandling – risiko for omgåelse«

I sag C-61/16 P,

angående en appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 4. februar 2016,

European Bicycle Manufacturers Association (EBMA), Bruxelles (Belgien), ved avocat L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Giant (China) Co. Ltd, Kunshan (Kina), ved avocat P. De Baere,

sagsøger i første instans,

Rådet for Den Europæiske Union ved H. Marcos Fraile, som befuldmægtiget, bistået af solicitor B. O'Connor og avocat S. Gubel,

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland, M. França og A. Demeneix, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (refererende dommer) og C. Lycourgos,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. marts 2017,

* Processprog: engelsk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. juli 2017,

afsagt følgende

Dom

1 Med sit appelskrift har European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 26. november 2015, Giant (China) mod Rådet (T-425/13, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:896), hvorved Retten annullerede Rådets forordning (EU) nr. 502/2013 af 29. maj 2013 om ændring af gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina efter en interimsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1225/2009 (EUT 2013, L 153, s. 17, herefter »den omtvistede forordning«), for så vidt som den vedrørte Giant (China) Co. Ltd (herefter »Giant«).

I. Retsforskrifter

2 På tidspunktet for den undersøgelse, der førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning, var de bestemmelser, der regulerede Den Europæiske Unions vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, indeholdt i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22, herefter »grundforordningen«).

3 28. betragtning til grundforordningen havde følgende ordlyd:

»Det er nødvendigt at fastsætte, at der for parter, der ikke samarbejder på tilfredsstillende måde, kan anvendes andre oplysninger til fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, samt at sådanne oplysninger kan være mindre gunstige for en sådan part, end hvis den pågældende havde været rede til at samarbejde.«

4 Denne forordnings artikel 2, stk. 7, bestemte følgende:

»a) Ved indførsel fra lande uden markedsøkonomi […] fastsættes den normale værdi på grundlag af prisen eller den beregnede værdi i et tredjeland med markedsøkonomi eller prisen ved salg fra et sådant tredjeland til andre lande, herunder Fællesskabet, eller, hvis dette ikke er muligt, på ethvert andet rimeligt grundlag, herunder den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i Fællesskabet for samme vare, om nødvendigt justeret for at indregne en rimelig fortjenstmargen.

Et egnet tredjeland med markedsøkonomi udvælges på en ikke urimelig måde under skyldig hensyntagen til alle pålidelige oplysninger, der er fremlagt på tidspunktet for udvælgelsen. Der tages også hensyn til tidsfrister, og er det relevant, anvendes et tredjeland med markedsøkonomi, som er omfattet af samme undersøgelse.

Umiddelbart efter iværksættelsen af undersøgelsen underrettes parterne i undersøgelsen om det påtænkte tredjeland med markedsøkonomi, og de indrømmes en frist på ti dage til at fremsætte bemærkninger.

b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra Folkerepublikken Kina, Vietnam og Kasakhstan og lande uden markedsøkonomi, som er medlemmer af [Verdenshandelsorganisationen (WTO)] på datoen for indledningen af undersøgelsen, fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med stk. 1 til 6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, og i overensstemmelse

med kriterierne og procedurerne i litra c) er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne i litra a) anvendelse.

[…]«

5 Den nævnte forordnings artikel 5 var affattet således:

»[…]

10. I meddelelsen om indledning af en procedure gives der underretning om indledning af en undersøgelse, og det oplyses, hvilken vare og hvilke lande der er tale om, der gives et sammendrag af de modtagne oplysninger, og det fastsættes, at alle relevante oplysninger skal meddeles Kommissionen; endvidere fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger, hvis der som led i undersøgelsen skal tages hensyn til sådanne synspunkter og oplysninger; endelig fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan anmode om at blive hørt af Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 5.

11. Kommissionen underretter de eksportører, importører og repræsentative sammenslutninger af eksportører eller importører, som den ved er berørt af sagen, samt repræsentanter for eksportlandet og klagerne om indledningen af proceduren, og under behørig hensyntagen til beskyttelsen af fortrolige oplysninger stiller den den fulde ordlyd af den skriftlige klage, den har modtaget i henhold til stk. 1, til rådighed for de kendte eksportører og for myndighederne i eksportlandet, og på anmodning også for andre involverede berørte parter. Er der tale om et særlig stort antal eksportører, kan den fulde ordlyd af den skriftlige klage i stedet blot stilles til rådighed for myndighederne i eksportlandet eller for den relevante erhvervssammenslutning.

[…]«

6 Den samme forordnings artikel 6, stk. 2, bestemte følgende:

»Parter, som modtager spørgeskemaer, der anvendes som led i en antidumpingundersøgelse, indrømmes en svarfrist på mindst 30 dage. Fristen for eksportørerne regnes fra datoen for modtagelsen af spørgeskemaet, der med henblik herpå anses for at være modtaget en uge fra den dag, på hvilken det blev afsendt til eksportøren eller blev overgivet til den pågældende diplomatiske repræsentant for eksportlandet. Under behørig hensyntagen til de frister, der gælder for undersøgelsen, kan der indrømmes en forlængelse af ovennævnte frist på 30 dage, forudsat at den pågældende part giver en god begrundelse for en sådan forlængelse i form af de særlige omstændigheder, der gør sig gældende.«

7 Grundforordningens artikel 9, stk. 5, havde følgende ordlyd:

»Antidumpingtold pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare, for hvilken der er konstateret dumping og deraf følgende skade, med undtagelse af indførsel fra leverandører, der i henhold til bestemmelserne i denne forordning har afgivet pristilsagn, som er blevet godtaget. I forordningen om indførelse af tolden anføres tolden for hver enkelt leverandør, eller, hvis dette ikke er praktisk muligt og i almindelighed, hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, det pågældende leverandørland.

Hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, skal en individuel told imidlertid anføres for de eksportører, som på grundlag af behørigt dokumenterede påstande kan påvise

a) at eksportører, som er helt eller delvist udenlandsk ejede selskaber eller joint ventures, frit kan tilbageføre kapital og fortjeneste

b) at eksportpriser og -mængder og salgsbetingelser fastsættes frit

c) at størstedelen af aktierne tilhører private; statslige tjenestemænd i bestyrelsen eller i ledende managementstillinger skal være i klart mindretal, eller det skal påvises, at selskabet er tilstrækkelig uafhængigt af statslig indgriben

d) at valutaomregninger foretages til markedskursen, og

e) at statens indgriben ikke er af en sådan art, at der er mulighed for omgåelse af foranstaltningerne, hvis der fastsættes forskellige toldsatser for individuelle eksportører.«

8 Denne forordnings artikel 18 fastsatte følgende:

»1. I tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger. Konstateres det, at en berørt part har meddelt urigtige eller vildledende oplysninger, ses der bort fra disse oplysninger, og der kan gøres brug af de foreliggende faktiske oplysninger. Berørte parter bør gøres bekendt med følgerne af manglende samarbejdsvilje.

[…]

3. Selv om de oplysninger, som en berørt part indgiver, ikke er fyldestgørende i enhver henseende, bør der ikke ses bort fra dem, forudsat at eventuelle mangler ikke giver anledning til urimelige vanskeligheder i arbejdet med at nå til rimeligt nøjagtige resultater, at oplysningerne indgives på korrekt vis og rettidigt, at de kan efterprøves, og at den pågældende part har handlet efter bedste evne.

[…]

6. Er en berørt part ikke rede til at samarbejde i fornødent omfang, således at relevante oplysninger holdes tilbage, kan en sådan situation føre til et resultat, som er mindre gunstigt for denne part, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje.«

II. Tvistens baggrund og den omtvistede forordning

9 Rådet for Den Europæiske Union indførte i 1993 en endelig antidumpingtold på 30,6% på import til EU af cykler med oprindelse i Kina. Denne antidumpingtold blev herefter opretholdt på det samme niveau. I løbet af 2005 blev den nævnte told hævet til 48,5% for derefter at blive opretholdt på dette sidstnævnte niveau.

10 Kommissionen offentliggjorde den 9. marts 2012 en meddelelse om indledningen på eget initiativ af en fornyet interimsundersøgelse af de gældende antidumpingforanstaltninger vedrørende import af cykler med oprindelse i Kina, jf. grundforordningens artikel 11, stk. 3.

11 Fire kinesiske koncerner af eksporterende producenter angav at have gennemført eksport til EU i undersøgelsesperioden, som dækkede perioden mellem den 1. januar og den 31. december 2011. Blandt disse fire koncerner af eksporterende producenter indgik den koncern, som ejer Giant (herefter »Giant-koncernen«), der er et selskab med hjemsted i Kina, og som fremstiller cykler til salg på hjemmemarkedet og til eksportsalg, herunder til EU. Den endelige aktionær i Giant-koncernen er G.M., der er et selskab med hjemsted i Taiwan. Eftersom joint venture-virksomheden Shanghai Giant

& Phoenix Bicycle Co. Ltd (herefter »GP«), som er et af de Giant-koncernen tilhørende selskaber, i september 2011 indstillede al aktivitet og var under likvidation, anmodede Giant Kommissionen om, at GP blev udelukket fra undersøgelsen.

12 Den 15. maj 2012 tilsendte Kommissionen de fire koncerner af eksporterende producenter, der er nævnt i den foregående præmis, formularer til anmodning om status som selskab, der driver virksomhed på markedsøkonomiske vilkår (herefter »markedsøkonomisk status«), i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b). I følgeskrivelsen til Giant blev dette selskab underrettet om, at hvis det ønskede at opnå markedsøkonomisk status, skulle hvert enkelt af de forbundne selskaber i Kina udfylde en formular til anmodning om markedsøkonomisk status, herunder GP, idet dette selskab i undersøgelsesperioden producerede cykler og var den største eksportør til EU i Giant-koncernen.

13 Den 4. juni 2012 indgav Giant formularerne til anmodning om markedsøkonomisk status for seks selskaber tilhørende Giant-koncernen, herunder GP. GP blev i sin formular til anmodning om markedsøkonomisk status præsenteret som en joint venture-virksomhed, der var oprettet af et selskab med hjemsted i Taiwan, nemlig B.I., der selv var forbundet med G.M., og to selskaber med hjemsted i Kina, nemlig S.G. og Jinshan Development and Construction (herefter »Jinshan«). B.I. og Jinshan besad hver 45% af aktierne i GP, og S.G. besad 10% af aktierne i GP.

14 Kommissionen anmodede ved skrivelse af 14. juni 2012 om uddybninger vedrørende forholdene mellem Giant-koncernen og Jinshan. På grundlag af en foreløbig vurdering konkluderede Kommissionen, at denne koncern var forbundet med Jinshan, og at denne sidstnævntes primære investeringer angik fremstilling og salg af cykler. Følgelig blev Giant underrettet om, at dette selskab skulle returnere formularen til anmodning om markedsøkonomisk status for Jinshan og samtlige de selskaber, der tilhørte dette selskab (herefter »Jinshan-koncernen«). Kommissionen angav, at den uden disse formularer ville kunne træffe afgørelse på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 18 og afslå anmodningen om markedsøkonomisk status for hele Giant-koncernen.

15 Giant afgav den 21. juni 2012 bemærkninger til Kommissionens skrivelse af 14. juni 2012. Selskabet angav navnlig, at det ikke var forpligtet til at indgive en anmodning om markedsøkonomisk status for Jinshan, da det kun meget indirekte var forbundet med Jinshan gennem GP, og da Jinshan ikke var en producent af det omhandlede produkt.

16 Kommissionen bekræftede ved skrivelse af 4. juli 2012, at den var af den opfattelse, at Giant var faktisk forbundet med Jinshan, og at den – eftersom enhederne i Jinshan-koncernen ikke havde udfyldt formularen til anmodning om markedsøkonomisk status – agtede at anvende grundforordningens artikel 18 og at afslå Giant-koncernens anmodning om markedsøkonomisk status. Kommissionen gentog endvidere sin anmodning til Giant om at afgive besvarelser af antidumpingspørgeskemaet for samtlige de eksporterende cykelproducenter, der var forbundet med Giant, herunder dem, der tilhørte Jinshan-koncernen.

17 Ved skrivelse af 16. juli 2012 angav Giant på ny, at selskabets forhold til Jinshan kun var indirekte, og at Jinshan derfor hverken var forpligtet til at udfylde en anmodning om markedsøkonomisk status eller til at besvare antidumpingspørgeskemaet.

18 Den 20. juli 2012 fremsendte Giant besvarelserne af antidumpingspørgeskemaet for elleve selskaber, der indgik i Giant-koncernen og deltog i produktionen og eksporten af det omhandlede produkt, herunder GP, såvel som for seks salgsdatterselskaber, der var etableret på EU's område.

19 Den 28. august 2012 gjorde Giant under en høring afholdt i Kommissionens lokaler indsigelse mod Kommissionens intention om at anvende grundforordningens artikel 18 i forbindelse med dette selskabs anmodning om markedsøkonomisk status, idet det gjorde gældende, at det hverken var nødvendigt eller muligt at indgive anmodninger om markedsøkonomisk status, og ej heller besvarelser af spørgeskemaet, for de øvrige selskaber, som Jinshan havde investeret i.

20 Den 23. oktober 2012 underrettede Kommissionen Giant om, at det var den umuligt at realitetsbehandle selskabets anmodning om markedsøkonomisk status, idet denne institution ikke havde modtaget anmodninger om markedsøkonomisk status for de selskaber, der tilhørte Jinshan-koncernen. Kommissionen besluttede derfor at anvende grundforordningens artikel 18, stk. 1, og ikke at tage hensyn til de oplysninger, som Giant havde fremlagt vedrørende sin anmodning om markedsøkonomisk behandling i deres helhed.

21 Den 21. marts 2013 meddelte Kommissionen Giant, at den agtede at anvende grundforordningens artikel 18, stk. 1, og at støtte sine konklusioner på de foreliggende faktiske oplysninger også i forbindelse med fastsættelsen af eksportprisen, idet det uden fuldstændige oplysninger om alle de parter, der var forbundet med GP, var umuligt at foretage komplette og pålidelige beregninger af eksportprisen og således fastsætte en individuel dumpingmargen for GP og dermed for Giant-koncernen som helhed.

22 Den 5. juni 2013 vedtog Rådet den omtvistede forordning. Ved denne forordning blev den endelige antidumpingtold på 48,5%, der gjaldt for Giant, opretholdt.

23 I 63., 64. og 131.-138. betragtning til denne forordning bekræftede Rådet for det første, at det gjorde brug af grundforordningens artikel 18, stk. 1, og at det ikke kunne fastsætte en individuel dumpingmargen for Giant-koncernen, og for det andet forkastede det de argumenter fra Giant, der havde til formål at godtgøre, at der ikke bestod nogen risiko for omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, såfremt en sådan individuel margen blev beregnet for Giant-koncernen.

III. Sagen for Retten og den appellerede dom

24 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 19. august 2013 anlagde Giant søgsmål med påstand om annullation af omtvistede forordning, for så vidt som den vedrørte selskabet.

25 Til støtte for sit søgsmål for Retten fremsatte Giant otte anbringender. Alene det tredje anbringendes første led samt det femte og det syvende anbringende blev behandlet af Retten. Disse anbringender vedrørte i det væsentlige dels begrebet »nødvendige oplysninger« som omhandlet i grundforordningens artikel 18, stk. 1, dels spørgsmålet om, hvorvidt et afslag på at indrømme en individuel behandling kunne støttes på forekomsten af en risiko for omgåelse.

26 Retten tiltrådte de nævnte anbringender og fastslog, at den omtvistede forordning skulle annulleres, for så vidt som den vedrørte Giant, uden at det var fornødent at behandle de øvrige anbringender.

IV. Parternes påstande i appelsagen

27 EBMA har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Der træffes afgørelse om realiteten, og annullationspåstanden forkastes, eller sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om realiteten i annullationspåstanden.

– Giant tilpligtes at betale de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med appellen og EBMA's intervention for Retten.

28 Giant har nedlagt følgende påstande:

– Det fastslås, at det er åbenbart, at appellen skal afvises, og/eller at appellen åbenbart er ugrundet og følgelig skal forkastes i sin helhed ved begrundet kendelse i medfør af artikel 181 i Domstolens procesreglement.

– Appellen afvises under alle omstændigheder og/eller forkastes som ugrundet.

– EBMA tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med den foreliggende appelsag.

29 Rådet og Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Der træffes afgørelse om realiteten, og annullationspåstanden forkastes, eller sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om realiteten i annullationspåstanden.

– Giant tilpligtes at betale sagsomkostningerne ved Retten og Domstolen.

V. Om appellen

30 EBMA har fremsat tre anbringender. Med det første og det andet anbringende gøres det gældende, at der blev foretaget en urigtig fortolkning og anvendelse af grundforordningens artikel 18. Med det tredje anbringende gøres det gældende, at der blev foretaget en retlig fejl derved, at Retten fastslog, at der ikke ville være nogen risiko for omgåelse, såfremt Giant blev indrømmet en individuel antidumpingtold.

31 Giant finder, at disse tre anbringender bør afvises fra realitetsbehandling.

A. Om formaliteten

32 Giant har gjort gældende, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, idet de tre af EBMA fremsatte anbringender angår bedømmelsen af de faktiske omstændigheder, som falder uden for Domstolens prøvelsesret, uden at det er gjort gældende, at der er sket en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder eller af beviserne.

33 Der skal i denne forbindelse henvises til Domstolens faste praksis, hvorefter det følger af artikel 256 TEUF og af artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at det alene er Retten, der er kompetent til dels at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, dels at tage stilling til disse faktiske omstændigheder. Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, har Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF kompetence til at gennemføre en kontrol med den retlige subsumption af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, Retten har draget. Domstolen har således ikke kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Rettens vurdering heraf udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre oplysningerne er gengivet urigtigt (dom af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala,

C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 29, samt kendelse af 29.11.2012, Dimos Peramatos mod Kommissionen, C-647/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:764, præmis 28, og af 9.2.2017, Syndial mod Kommissionen, C-410/16 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2017:112, præmis 9).

34 EBMA har med de argumenter, som denne sammenslutning har påberåbt sig til støtte for det første og det andet anbringende, i det væsentlige foreholdt Retten, at den for det første misforstod grundforordningens artikel 18, stk. 1, at den for det andet foretog en urigtig anvendelse af denne bestemmelse i forbindelse med vurderingen af Giants samarbejde, at den for det tredje pålagde Kommissionen en urimelig byrde ved at kræve, at den godtgjorde, hvorledes de oplysninger, som den ønskede at indhente om de forbundne selskaber, var »nødvendige«, og at den for det fjerde ændrede begrundelserne.

35 EBMA har under det tredje anbringende foreholdt Retten, at den fastslog, at Rådet ikke kunne henvise til risikoen for omgåelse som begrundelse for at afslå at anvende en individuel antidumpingtold for Giant.

36 Selv om EBMA med visse af sine argumenter har anfægtet de af Retten gennemførte faktuelle vurderinger, rejser disse tre anbringender imidlertid spørgsmål om den fortolkning af retsreglerne, som Retten foretog, og de vedrører derfor retlige spørgsmål, der kan forelægges Domstolen til bedømmelse i forbindelse med en appel.

37 Følgelig kan den formalitetsindsigelse, som Giant har fremsat mod appellen, ikke tiltrædes.

B. Om det første og det andet anbringende

1. Parternes argumenter

38 Det første og det andet anbringende vedrører den appellerede doms præmis 56-78.

39 EBMA har under det første anbringende støttet af Rådet og Kommissionen anført, at Retten urigtigt fastslog, at det spørgsmål, der rejste sig i den konkrete sag, vedrørte anvendelsen af grundforordningens artikel 18, stk. 1, på Giants eksportpris, hvorimod Rådet i den omtvistede forordning anvendte denne bestemmelse samlet på Giant-koncernen, fordi det ikke rådede over fuldstændige og udtømmende oplysninger om de forbundne selskaber. Herved anlagde Retten en urigtig forståelse af denne forordnings artikel 18, stk. 1 og 3.

40 EBMA har i denne forbindelse præciseret, at EU-institutionerne i medfør af disse bestemmelser kan anvende de foreliggende faktiske oplysninger på tre måder, nemlig for det første samlet hvad angår alle de oplysninger og data, som en part har fremlagt, for det andet hvad angår et komplet sæt af oplysninger eller data, f.eks. en anmodning om individuel behandling, eller for det tredje hvad angår visse aspekter i et sæt af oplysninger og data, f.eks. provisionerne af eksportsalg. I det andet og det tredje tilfælde udskifter EU-institutionerne udelukkende de forkastede oplysninger eller data og anvender de øvrige oplysninger eller data. I det første tilfælde forkaster institutionerne alle de fremlagte oplysninger og data.

41 EBMA har under det andet anbringende støttet af Rådet og Kommissionen for det første anført, at Retten begik en retlig fejl ved analysen af, hvorvidt der var tale om manglende samarbejdsvilje i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 18, stk. 1. Rettens ræsonnement er således baseret på et urigtigt postulat, nemlig at de af Giant fremlagte oplysninger og data alene skulle tjene til at give EU-institutionerne grundlag for at fastsætte eksportprisen. I en første fase opfyldte de påkrævede oplysninger det basisminimum, der var absolut nødvendigt for at give disse institutioner grundlag for at danne sig et fuldstændigt og nøjagtigt billede af Giant-koncernen og af dennes forbundne selskaber. De af Giant fremlagte oplysninger var imidlertid ikke tilstrækkelige til at

fastlægge et sådant billede. EBMA har for det andet gjort gældende, at Retten med urette pålagde Kommissionen en urimelig byrde ved at kræve, at den godtgjorde, hvorledes de oplysninger, som den ønskede at indhente om de forbundne selskaber, var nødvendige. EBMA er for det tredje af den opfattelse, at Retten, henset til de vide skønsbeføjelser, som Rådet og Kommissionen har i antidumpingprocedurerne, ikke kan sætte sig i Rådets sted ved at fastslå, at dettes konklusioner er baseret på ufuldstændige beviser.

42 Giant har bestridt rigtigheden af disse anbringender.

2. Domstolens bemærkninger

43 EBMA har med sit første og andet anbringende, der skal behandles samlet, for det første gjort gældende, at Retten foretog en urigtig fortolkning og anvendelse af grundforordningens artikel 18, stk. 1. EBMA har for det andet i det væsentlige gjort gældende, at Retten ulovligt satte sin egen bedømmelse i stedet for Rådets.

a) Om den retlige fejl ved fortolkningen og anvendelsen af grundforordningens artikel 18, stk. 1

1) Om fortolkningen af grundforordningens artikel 18, stk. 1

44 EBMA har i det væsentlige anført, at Rettens konklusion i navnlig den appellerede doms præmis 77, hvorefter Rådet tilsidesatte grundforordningens artikel 18, stk. 1, ved at benytte de foreliggende faktiske oplysninger til beregningen af eksportprisen, hviler på en fejlfortolkning af denne bestemmelse.

45 Ifølge grundforordningens artikel 18, stk. 1, kan EU-institutionerne anvende de foreliggende faktiske oplysninger med henblik på at træffe foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, navnlig i tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat i denne forordning.

46 Grundforordningen indeholder ikke nogen definition af begrebet »nødvendige oplysninger«. Det følger heraf, at der ved fastlæggelsen af rækkevidden af denne forordnings artikel 18, stk. 1, skal tages hensyn til både bestemmelsens ordlyd, sammenhæng og formål (jf. i denne retning dom af 5.4.2017, Changshu City Standard Parts Factory og Ningbo Jinding Fastener mod Rådet, C-376/15 P og C-377/15 P, EU:C:2017:269, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

47 Hvad for det første angår ordlyden af den nævnte forordnings artikel 18, stk. 1, henviser tillægsordet »nødvendig« i sin sædvanlige betydning til det, der er påkrævet eller absolut nødvendigt for at opfylde et givent formål. Alene de oplysninger, uden hvilke antidumpingundersøgelsen ikke kan gennemføres, kan således anses for »nødvendige« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i denne bestemmelse.

48 Endvidere præciserer den nævnte bestemmelse, at de foreliggende faktiske oplysninger, som EU-institutionerne kan benytte sig af, når en berørt part undlader at fremlægge de nødvendige oplysninger, skal tjene til at træffe foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative.

49 Det følger heraf, at oplysninger anses for at være »nødvendige«, når de i en given undersøgelse giver grundlag for at træffe sådanne afgørelser. Eftersom en oplysning kan give grundlag for at træffe de nævnte afgørelser i én undersøgelse og være unyttige i en anden undersøgelse, skal det fastslås, at den bedømmelse, der gør det muligt at afgøre, hvorvidt en given oplysning udgør eller ikke udgør en »nødvendig oplysning« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 18, stk. 1, skal foretages under hensyntagen til de specifikke omstændigheder i hver enkelt undersøgelse, og ikke på et abstrakt grundlag.

50 Hvad for det andet angår sammenhængen for grundforordningens artikel 18, stk. 1, skal det bemærkes, at denne forordnings artikel 5, stk. 10, bestemmer, at der i meddelelsen om indledning af en antidumpingprocedure, som Kommissionen skal offentliggøre, fastsættes den frist, inden for hvilken berørte parter kan tilkendegive deres synspunkter skriftligt og meddele oplysninger, hvis der som led i antidumpingundersøgelsen skal tages hensyn til sådanne synspunkter og oplysninger. Desuden fastsætter den nævnte forordnings artikel 5, stk. 11, at Kommissionen bl.a. underretter de eksportører, importører og repræsentative sammenslutninger af eksportører eller importører, som den ved er berørt af sagen, om indledningen af denne undersøgelse. Endvidere følger det af den samme forordnings artikel 6, stk. 2, at Kommissionens tjenestegrene udarbejder et spørgeskema med henblik på at indhente de for den nævnte undersøgelse nødvendige oplysninger. Dette spørgeskema tilsendes de berørte parter, der som udgangspunkt har 30 dage til at besvare dette.

51 Det følger derfor af grundforordningens artikel 5, stk. 10 og 11, og artikel 6, stk. 2, at de berørte parter er forpligtet til at forelægge Kommissionens tjenestegrene de oplysninger, der vil give denne institution grundlag for at gennemføre antidumpingundersøgelsen. Læst i lyset af disse bestemmelser henviser begrebet »nødvendige oplysninger« i denne forordnings artikel 18, stk. 1, følgelig til disse samme oplysninger.

52 Det følger ydermere af grundforordningens artikel 18, stk. 3 og 6, at de oplysninger, som de berørte parter er forpligtet til at forelægge Kommissionen, skal benyttes af EU-institutionerne med henblik på udarbejdelse af antidumpingundersøgelsens konklusioner, og at disse samme parter ikke må udelade relevante oplysninger. Da en særlig oplysning kan spille en afgørende rolle i én undersøgelse og ikke være relevant i en anden, følger det af denne forordnings artikel 18, stk. 3 og 6, at en given oplysnings »nødvendige« karakter skal vurderes fra sag til sag.

53 Analysen af sammenhængen for grundforordningens artikel 18, stk. 1, underbygger derfor den fortolkning af begrebet »nødvendige oplysninger«, der kan udledes af en ordlydsanalyse af denne bestemmelse. Oplysninger anses således for »nødvendige« som omhandlet i den nævnte bestemmelse, såfremt de kan give EU-institutionerne grundlag for at træffe de rette afgørelser i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, idet vurderingen af en oplysnings »nødvendige« karakter skal foretages fra sag til sag.

54 For det tredje skal der ved definitionen af begrebet »nødvendige oplysninger« tages hensyn til formålet med grundforordningens artikel 18. Som påpeget af generaladvokaten i punkt 50 i forslaget til afgørelse, påhviler det i denne forbindelse Kommissionen som undersøgelsesmyndighed at dokumentere forekomsten af dumping, af en skade og af en årsagssammenhæng mellem dumpingimporten og skaden. Der er imidlertid ikke nogen bestemmelse i grundforordningen, som tillægger Kommissionen nogen beføjelse til at tvinge de berørte parter til at deltage i en undersøgelse eller fremlægge oplysninger. Kommissionen er således afhængig af parternes frivillige samarbejde med henblik på, at disse forsyner den med de nødvendige oplysninger (jf. analogt dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmiss 31 og 32).

55 Det følger i denne sammenhæng af 28. betragtning til grundforordningen, at EU-lovgiver har ønsket at fastsætte, at der for parter, der ikke samarbejder på tilfredsstillende måde, kan anvendes andre oplysninger til fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, samt at sådanne oplysninger kan være mindre gunstige for en sådan part, end hvis den pågældende havde været rede til at samarbejde. Formålet med grundforordningens artikel 18 er således at gøre det muligt for Kommissionen at fortsætte undersøgelsen, selv hvis de berørte parter måtte nægte at samarbejde eller måtte samarbejde i utilstrækkelig grad.

56 Eftersom de berørte parter har pligt til at samarbejde efter bedste evne, skal disse parter følgelig – som påpeget af generaladvokaten i punkt 53 og 54 i forslaget til afgørelse – fremlægge alle de oplysninger, som de råder over, og som EU-institutionerne anser for nødvendige for, at de kan træffe deres afgørelser.

57 Det følger således af ordlyden af, sammenhængen for og formålet med grundforordningens artikel 18, stk. 1, at begrebet »nødvendige oplysninger« henviser til de oplysninger, som de berørte parter sidder inde med, og som EU-institutionerne anmoder dem om at fremlægge med henblik på at træffe de rette afgørelser i forbindelse med antidumpingundersøgelsen.

58 Det er på baggrund af begrebet »nødvendige oplysninger«, således som defineret i den foregående præmis, at det skal efterprøves, hvorvidt Retten ved anvendelsen af grundforordningens artikel 18, stk. 1, begik en retlig fejl ved at fastslå, at Rådet med urette havde benyttet de foreliggende faktiske oplysninger til beregningen af eksportprisen.

2) Om Rettens anvendelse af grundforordningens artikel 18, stk. 1

59 Hvad for det første angår argumentet om det urigtige postulat, som Retten støttede sig på, skal det bemærkes, at EBMA i det væsentlige har anført, at Retten misforstod den omtvistede forordning. Retten fastslog urigtigt, at det spørgsmål, der rejste sig i den konkrete sag, vedrørte anvendelsen af grundforordningens artikel 18, stk. 1, på Giants eksportpris, hvorimod Rådet i den omtvistede forordning anvendte denne bestemmelse samlet på Giant-koncernen, fordi det ikke rådede over fuldstændige oplysninger om de forbundne selskaber.

60 Som påpeget af generaladvokaten i punkt 67 i forslaget til afgørelse, angav Rådet i denne henseende i 131. betragtning til den omtvistede forordning, at grundforordningens artikel 18, stk. 1, var blevet anvendt til fastsættelse af eksportprisen. Desuden fremgår det bl.a. af den appellerede doms præmis 52, at Retten ønskede at besvare Giants argument om, at de oplysninger, som Kommissionen havde udbedt sig vedrørende selskaberne i Jinshan-koncernen – i modsætning til, hvad Rådet anførte i den omtvistede forordning – ikke var nødvendige for beregningen af en pålidelig eksportpris og følgelig heller ikke for fastsættelsen af en individuel dumpingmargen. Endelig nævnte Retten i den appellerede doms præmis 23 en skrivelse fra Kommissionen stilet til Giant og dateret den 21. marts 2013, hvori denne institution meddelte dette selskab, at den havde til hensigt at anvende denne bestemmelse med henblik på fastsættelsen af eksportprisen.

61 Det følger heraf, at det argument, hvorefter Retten støttede sig på et urigtigt postulat ved at fastslå, at det spørgsmål, der rejste sig i den konkrete sag, vedrørte anvendelsen af grundforordningens artikel 18, stk. 1, på eksportprisen, skal forkastes.

62 Hvad for det andet angår Rettens bedømmelse af Giants samarbejde tager begrebet »nødvendige oplysninger« – som bemærket i den nærværende doms præmis 57 – sigte på oplysninger, der kan give EU-institutionerne grundlag for at træffe de rette afgørelser i forbindelse med antidumpingundersøgelsen.

63 I den konkrete sag efterprøvede Retten i den appellerede doms præmis 63-69, hvorvidt de oplysninger vedrørende selskaberne i Jinshan-koncernen, som EU-institutionerne ønskede at indhente med henblik på bl.a. at fastsætte eksportprisen for Giant, kunne påvirke denne fastsættelse. Retten konkluderede i den appellerede doms præmis 74, at disse oplysninger var uden relevans i forbindelse med beregningen af eksportprisen.

64 Henset til den definition af begrebet »nødvendige oplysninger«, der er opstillet i nærværende doms præmis 57, skal det under disse forudsætninger fastslås, at det var uden at begå nogen retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 77 udtalte, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 18, stk. 1, ved at benytte de foreliggende faktiske oplysninger til beregningen af eksportprisen.

65 For det tredje kan argumentet om, at Retten pålagde EU-institutionerne en urimelig byrde ved at kræve, at de godtgjorde, hvorledes de oplysninger, som de ønskede fremlagt, var »nødvendige«, ikke tiltrædes. Det følger således bl.a. af nærværende doms præmis 54 og 57, at det påhviler disse

institutioner at føre bevis for forekomsten af dumping, af en skade og af en årsagssammenhæng mellem dumpingimporten og denne skade, og følgelig tillige for, at en oplysning er »nødvendig« for nå frem til de rette afgørelser i forbindelse med antidumpingundersøgelsen.

66 Det følger heraf, at EBMA's argument om, at Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen og anvendelsen af grundforordningens artikel 18, stk. 1, skal forkastes som ugrundet.

b) Om argumentet om, at Retten ulovligt satte sig i EU-institutionernes sted

67 EBMA har gjort gældende, at Retten, henset til de vide skønsbeføjelser, som EU-institutionerne har i antidumpingprocedurerne, ikke kan sætte sig i disse institutioners sted ved at fastslå, at konklusionerne er baseret på ufuldstændige beviser. Retten så således bort fra disse vide skønsbeføjelser og overskred sin judicielle kontrolbeføjelse.

68 Det skal i denne forbindelse anføres, at det fremgår af Domstolens praksis, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge. For så vidt angår domstolsprøvelsen af institutionernes skøn skal den således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

69 Ydermere har Domstolen fastslået, at Rettens efterprøvelse af de beviser, som EU-institutionerne har lagt til grund for deres konstateringer, ikke udgør en ny vurdering af de faktiske omstændigheder, som erstatter institutionernes. Denne kontrol gør ikke indgreb i institutionernes brede skønsmargen inden for området for handelspolitik, men er begrænset til en prøvelse af, om disse elementer var af en sådan art, at de understøttede institutionernes konklusioner. Det tilkommer derfor ikke blot Retten at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf (dom af 26.1.2017, Maxcom mod City Cycle Industries, C-248/15 P, C-254/15 P og C-260/15 P, EU:C:2017:62, præmis 89 og den deri nævnte retspraksis).

70 Som det fremgår af nærværende doms præmis 63, nøjedes Retten med, på grundlag af de faktuelle oplysninger, som den var blevet forelagt, at kontrollere, om Rådet havde overholdt grundforordningens artikel 18, stk. 1. Retten fandt, at denne institution i den særlige situation i den foreliggende sag ikke kunne anvende de foreliggende faktiske oplysninger til at fastsætte eksportprisen for Giant, eftersom de af Giant fremlagte oplysninger for det første gjorde det muligt at udelukke, at oplysningerne vedrørende selskaberne i Jinshan-koncernen var nødvendige med henblik på beregningen af denne eksportpris, og Rådet for det andet ikke havde været i stand til at præcisere, hvilken tillægsoplysning vedrørende disse selskaber der kunne have vist sig at være nødvendig for beregningen af den nævnte eksportpris.

71 Herved overskred Retten ikke grænserne for den judicielle kontrol, som den var forpligtet til at foretage på baggrund af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 68.

72 Det følger af ovenstående betragtninger, at det første og det andet anbringende skal forkastes som ugrundede.

C. Om det tredje anbringende

1. Parternes argumenter

73 EBMA har med sit tredje anbringende støttet af Rådet anfægtet den appellerede doms præmis 79-91, hvori Retten fastslog, at Rådet ikke kunne henvise til risikoen for omgåelse som begrundelse for at afslå at anvende en individuel antidumpingtold for Giant.

74 EBMA finder for det første, at Retten urigtigt støttede sig på den præmis, at sagen vedrørte fastsættelsen af eksportprisen. Det var på grundlag af denne urigtige præmis, at Retten i den appellerede doms præmis 81 og 82 fandt, at EU-institutionerne ikke kunne henvise til risikoen for omgåelse, da de ikke anvendte grundforordningens artikel 9, stk. 5, og da de ikke henviste til nogen anden bestemmelse i denne forordning, hvorefter tilstedeværelsen af en risiko for omgåelse kan begrunde et afslag på at indrømme en eksporterende producent en individuel antidumpingtold.

75 For det andet består der i tilfældet med forbundne selskaber som Giant- og Jinshan-koncernerne altid en risiko for omgåelse, såfremt en forbundet enhed opnår en lavere antidumpingtold end en anden enhed i den samme koncern. Dette er grunden til, at EU's faste praksis består i at anvende antidumpingtold på koncernniveau og ikke på enhedsniveau. Den appellerede doms præmis 83, hvori der henvises til den teoretiske risiko for omgåelse mellem ikke-forbundne virksomheder, er derfor grundlæggende fejlbehæftet og retligt urigtig, idet en omgåelse er mere sandsynlig og vanskeligere at afsløre mellem forbundne selskaber. Endvidere er denne doms præmis 84 uden relevans. De rapporter fra WTO's tvistbilæggelsesorgans særlige panel og appelorgan, som er nævnt i denne præmis, angår således foreneligheden af grundforordningens artikel 9, stk. 5, med artikel 9.2 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel fra 1994 (EFT 1994, L 336, s. 103).

76 Hvad for det tredje angår den appellerede doms præmis 85-89 har EBMA anført, at det ikke kan udelukkes, at Giant- og Jinshan-koncernerne i undersøgelsesperioden var forbundne på en måde, der går videre end det, der fremgår af Giants besvarelser af spørgeskemaet og af Jinshans årsregnskaber.

77 Giant har bestridt rigtigheden af disse argumenter.

2. Domstolens bemærkninger

78 EBMA har med sit tredje anbringende kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 79-91 at have fastslået, at Rådet ikke kunne henvise til risikoen for omgåelse som begrundelse for at afslå at anvende en individuel antidumpingtold for Giant.

79 EBMA har for det første anfægtet den appellerede doms præmis 81 og 82. Retten redegjorde i denne doms præmis 81 for indholdet af grundforordningens artikel 9, stk. 5. Den udtalte i den nævnte doms præmis 82, at Rådet ikke kunne påberåbe sig tilstedeværelsen af en risiko for omgåelse som begrundelse for et afslag på at indrømme en individuel antidumpingtold, eftersom denne bestemmelse for det første ikke var blevet taget i betragtning ved undersøgelsen af Giants situation, og der for det andet ikke var blevet henvist til nogen anden bestemmelse i grundforordningen om, at der skulle tages hensyn til risikoen for omgåelse.

80 EBMA har gjort gældende, at de nævnte præmisser i den appellerede dom hviler på den urigtige præmis, at sagen vedrørte fastsættelsen af eksportprisen. Som det imidlertid fremgår af den nærværende doms præmis 60 og 61, anvendte Rådet rent faktisk grundforordningens artikel 18, stk. 1, ved fastsættelsen af eksportprisen, hvilket Giant bestred såvel under antidumpingundersøgelsen som for Retten.

81 Følgelig skal argumentet om den nævnte urigtige præmis forkastes som ugrundet.

82 EBMA har for det andet anfægtet den appellerede doms præmis 83 og 84. Retten angav i disse præmisser, at Rådet ikke kunne støtte sig på en alene hypotetisk risiko for omgåelse. Retten henviste i den anledning ligeledes til visse rapporter fra WTO's tvistbilæggelsesorgans særlige panel og appelorgan.

83 Ifølge EBMA er Rettens ræsonnement i de nævnte præmisser fejlbehæftet, idet der i tilfældet med forbundne selskaber altid består en risiko for omgåelse.

84 Dette argument kan ikke tiltrædes. Selv hvis risikoen for omgåelse af antidumpingforanstaltningerne måtte være højere for forbundne eksportører, som kan pålægges antidumpingtold på forskellige niveauer, er EU-institutionerne således ikke desto mindre forpligtet til at dokumentere, at denne risiko, henset til de særlige omstændigheder i den pågældende undersøgelse, foreligger.

85 Som Retten med rette påpegede i den appellerede doms præmis 83, ville enhver anden fortolkning lade indrømmelsen af en individuel told bero alene på EU-institutionernes skønsbeføjelser.

86 I øvrigt bekræftes denne fortolkning af ordlyden af grundforordningens artikel 9, stk. 5, ifølge hvilken en individuel antidumpingtold skal anføres for de eksportører, som på grundlag af behørigt dokumenterede påstande bl.a. kan påvise, at statens indgriben ikke er af en sådan art, at der er mulighed for omgåelse af antidumpingforanstaltningerne. Det følger heraf, at det ikke kan formodes, at der ikke består nogen risiko for omgåelse, ligesom det ikke kan formodes, at der består en sådan risiko.

87 Hvad for det tredje angår den appellerede doms præmis 85-89 er EBMA af den opfattelse, at det ikke kan udelukkes, at Giant- og Jinshan-koncernerne var forbundne i undersøgelsesperioden.

88 Retten påviste i denne doms præmis 85-89, at de oplysninger, som EU-institutionerne rådede over ved vedtagelsen af den omtvistede forordning, var tilstrækkelige til at konkludere, at der ikke forelå nogen risiko for omgåelse mellem Giant-koncernen og Jinshan-koncernen.

89 Selv om EBMA har anført, at en forbindelse mellem Giant- og Jinshan-koncernerne ikke kan udelukkes, har denne sammenslutning – som påpeget af generaladvokaten i punkt 108 i forslaget til afgørelse – imidlertid ikke i den anledning anfægtet de oplysninger, der blev fremført i den appellerede doms præmis 86-89, og som Retten støttede sig på ved konklusionen om, at der ikke bestod en sådan forbindelse.

90 Det følger heraf, at argumentet om, at det i modsætning til det af Retten anførte ikke kan udelukkes, at Giant- og Jinshan-koncernerne var forbundne i undersøgelsesperioden, såvel som det tredje anbringende i sin helhed skal forkastes som ugrundet.

91 Henset til ovenstående betragtninger bør den foreliggende appel forkastes i det hele.

Sagsomkostninger

92 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen forkastes. Samme reglements artikel 138, stk. 1 og 2, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, dels at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom, dels at Domstolen træffer afgørelse om sagsomkostningernes fordeling, såfremt der er flere tabende parter.

93 Da Giant har nedlagt påstand om, at EBMA tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale Giants omkostninger. Da Rådet har tabt sagen, bør det pålægges dette at bære sine egne omkostninger.

94 Hvis en intervenient i første instans har deltaget i den skriftlige eller den mundtlige del af retsforhandlingerne for Domstolen, kan denne i medfør af procesreglements artikel 184, stk. 4, bestemme, at den pågældende skal bære sine egne omkostninger.

95 Følgelig bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) bærer sine egne omkostninger og betaler Giant (China) Co. Ltd's omkostninger.

3) Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

Underskrifter